Kerényi Tamás

A jón és rosszon túl

Most már nagyon jól nyalsz, súgja Giulia. Gyere, drága, és magára húz. Nyitott tenyérrel markolom, összekulcsolt lábbal szorít magához. Ujjaim a szájába nyomom, nehogy lebuktasson minket, meg hát így jóval izgatóbb is a dolog. A vállába fúrom fejem, lábam a homokba süpped, öntudatlanul felveszem a mögöttünk zúgó hullámok ritmusát. Ezt még az elején, ezzel a vizes példával magyarázza el. Édes, figyelj, ne olyan szaporán, mint egy nyúl. Ugye, véletlenül sem akarsz gyorsan túlesni az egészen? Figyelj a természet hangjaira. Válj eggyé vele, jaj, olyan egyszerű. A kezével legyezgetve mutatja a ritmust, hozzá a csilingelő, vidám hangja. Eltart egy darabig, míg rájövök, mire is kell fókuszálni, pedig a parton álló lakókocsimban vagyunk, ahová állandóan behallatszik a tenger morajlása. És az ott még nem egy gomb, amit megnyomsz, o mio dio, körbe-körbe kell simogatni, valahogy így. Én meg nézek, most mit is kell csinálni, nem találkoztam még csajjal aki előttem, magának. Ráadásul fogja a kezem, azzal csinálja. Mert persze nem hagyja abba, annyira beleéli magát. Sűrű ez az olasz nyár.

Markolom a karfát, a napozóágy merev műanyagja recseg szüntelen a csöndben, mintha csak egy óriás szú percegne. Tilosban járunk, reflektoroktól takarva. Éjfél felé, sötétség, lent egészen a dagály vonalánál, néha belénk is kóstol a tenger. Fentről, a szálloda portájából senki se sejti, mi zajlik idelent. Egy alig térdmagasságú falat kellett csak átmászni, Giulia ötlete volt az egész, én pedig nem álltam ellen. Hiába gondoltam eddig, mekkora laza arc vagyok, lányok álma. Nem szívesen vallom be, de ő a főnök. Nekem valahogy mindig ilyen tanárnő típusú csajok jönnek össze, persze lelkes diák is vagyok. Először ugye a Szilvi, aztán most Giulia, de ez már nem is a haladó szint. Ahogy mondják, azok a dolgok, amiket mutat, már nincsenek benne a tankönyvekben. Szerintem nem kell magyarázni a vérmérsékletét. Jó, lehet, hogy ez egy ilyen sztereotíp izé, hogy az olaszok milyenek, de az a helyzet, hogy igazából kurvára igaz minden. Giulia pontosan olyan, mint amilyennek elképzelünk egy olasz csajt. Ráadásul déli, és az az országon belül is külön hardcore cucc.

Olyan hihetetlenül kibaszottul szép ez a lány, a papok is megfordulnak utána az utcán, vagy a halott is felkel a ravatalról. Sűrű göndör haját rövidre

nyírta, így a keleti, latin, mulatt vagy milyen fejformája erőteljesen kijön. Már első estén megbabonázva pengettem, mikor odajött hozzám. Az a kreolba játszó arc, óriás barna szem, a száj meg valami néger beütés. A teste meg, hát az tényleg minden képzeletet felülmúl, ez leírni se lehet. Szerintem az teljesen elég, ha azt mondom, komoly artista múlttal rendelkezik, mindenhol teljesen kidolgozott minden, de aztán csumára. Ahol kell kerek, ahol kell puha, máshol meg formagazdag, vagy éppen szálkás. És ez az egész semmit se érne a belső erő nélkül, mert a büdös életbe nem ismertem olyan lányt, aki ennyire magabiztos, így rendben lenne magával. Erre szokták mondani, a szépség belülről fakad, de most komolyan. És az az általános, édes, vidám, kacér, és nevetős hangulat, amivel mindenhez hozzááll. Azt gondolná bárki, hogy ennyi szerencsével megáldott csajszi, biztos mindent megkapott az élettől, és ezért semmit sem tud róla. Tény, nem azt a klasszikus műveltséget hozza, amit mondjuk én. Egy írót, filmet nem ismer, amit említek neki, szerintem életében nem olvasott az étlapnál többet. De ellenben ő maga egy könyv. Giuliát egyáltalán nem lehet leírni az okos - buta tengelyen.

Mondom egyszer neki, engem baromira beparáztat, hogy annyira jó nő, bármikor találhat másik csávót magának. Mert nem tudom meddig fog ez tartani, mihez kezdünk most, hogy lassan itt a nyár vége, és zár a kemping. Ekkor meséli el, hogy neki végül is van szakmája, ugyanis egy vándorcirkuszból lépett le, mert az ottani csávója rossz volt hozzá. Elege van az olasz pasikból, ne tudjam meg milyenek, mert szenvedélyesek, de ez az élet minden területére áll. Szóval, mikor meglátott, azonnal feltűnt neki, milyen pocsék akcentussal énekelek. Atyaég, egy ilyen jó pasi, ráadásul egy idegen, stranieri, neki most pont ez kell. Kapja el ma este jól, aztán reggel majd kiderül. Látja a szememben a sötétséget, és a fájdalmat, még nem zártam le az előző fejezetet. Amíg nem bogozom azt a fekete csomót a lelkemen, addig hiába és bárhová szaladok, mert viszem magammal, mint egy púpot a hátamon. És ne féljek, mert egyszer én fogok tőle elmenni, elvarrni a szálakat. Hát ez bizony kurvára betalált. Mondtam erre nagy mellénnyel, hogy ez egy tévedés, de nagyon is tisztában voltam vele, miről van szó. A nők általában mindent tudnak, de ez itt tényleg egy igazi boszorkány.

Megismerkedésünk estéjén kötött bikiniben volt, elém állt, hogy a Vasco Rossit úgy gitároztam az előbb, mint egy isten. És úgy hívják, hogy Giulia, és tetszem neki, és most érkezett, nincs hol aludnia, van-e nálam szabad hely. Én meg erre elrontottam az akkordot. Kisebb csapattal ültem lenn a parton, kempingbeli kollégák, ismerősök, vendégek, arrajárók,

mindenki. A szokásos tábortűz, kagylósütés, bor, fű, zene, grill, szétesés, összebújás. Kérte, játsszam újra el a dalt. És, hogy biztos ezt nem tudom, ekkor már ott ült mellettem, de az a dal nemzedéki himnusz, neki gyerekkora óta bekattant. Még hát az is baromi vicces, hogy láthatóan fogalmam sincs arról, miről énekelek. Ezt a dalt Vasco egy 13 éves lányról írta, olyanok vannak benne, hogy otthon az ágyban a csaj maszturbál. És amikor 18 lett, merte csak elmondani, hogy neki szól, mivel akkorra az már túl volt a büntethetőségi korhatáron. Hú bazmeg, felelem erre, és hozzáteszi, hogy ami szeretetből történik, az mindig a jón és a rosszon túl esik. Bólogattam hogy, ja, persze, de nem vágtam semmit, de azt igen, ha el nem kúrom, ebből estére egy gigantikus baszás lesz. Onnantól fogva mindenre igent mondtam. Jó, volt itt már csajom, de Giulia egészen más volt, mint addig bárki. Szokták mondani működik a kémia, na most egy egész szertár borult rám. Csak az lebegett előttem, hogy az isten nő képében leszállt hozzám, és semmi más nem érdekel, csak meg tudjam dugni. Milyen mák már, hogy megtanultam azt a dalt, fohászkodtam az ég felé, és csak suttogtam, köszönöm, köszönöm!

Néha gondolkodom a régi pesti dolgokról, de ez az egész punkoskodás már nagyon távolinak, gyerekesnek tűnik. Arra jöttem rá, nem is a társadalom, simán magam ellen lázadtam, merő ostobaság, és időpazarlás volt minden pillanata. És az az egész Szilvivel is jól tönkrement. Aztán Csúzli barátommal a verekedés a Fekete Lyukban, ráadásul a színpadon, pláne koncert közben, hát az méltó befejezése volt egy korszaknak. Néhány vágást őrzök a homlokomon mementóként, mondjuk a haver is kapott rendesen a gitárral. Az mondjuk jó, hogy a beengedők elől sikerült elslisszolni, mert nagyon rosszul jöttem volna ki az egészből. Elég komoly lett az a kergetőzés, az éjszakai Józsefvároson át. Szóval érthető, ha nem gondolok annyira jó szívvel vissza Magyarországra.

Itt fekszünk egymás karjaiban, elöl azoknak a halászbárkáknak a fényei, akik Porto Garibaldiból indultak nemrég. Giulia jóízűen alszik, hiába kényelmetlen, mégis kényelmes a fekhely. Mielőtt leragad a szemem, egy régi este jut mégis eszembe, amikor még minden jó volt. Sétálunk a belvárosban, Csú egyszer csak megáll, mint kit villám sújtott. Egy ilyen puccos kocsma, ajtóban kopasz kigyúrt, szóval nem a mi terepünk. Várjatok kicsit, szól nekünk, mindjárt kurvára teleesszük magunk, plusz bekarmolunk toppos piákkal, szerintem ezeknek kokainjuk is van. Mondom neki jó, de ne veresse nagyon meg magát, holnap fellépés. Megállunk Szilvivel a sarkon, hozzám bújik, valami francia dezodor, és a levegőben

terjengő eső utáni szag. Pár perc, Csú jön, basszátok meg, mehetünk. Közben nézem, ki van írva, ma este chilievő verseny, nevezés kurvasok forint. Leesik a tantusz, ó te jó ég, Csu, géniusz vagy!

Tudni kell ehhez, Csúnak van egy örökletes betegsége, hogy az erős nem hat rá úgy, mint normális emberre. Valami génprobléma, mondta is, pontosan melyik, de nem jegyeztem meg. Lényeg, hogy érzi, de ilyen valami egészen enyhén, gyakorlatilag úgy eszi a hegyeserőset, mint más a ropit. Mondja az ajtóban egy alaknak, hogy akkor jóság van, hombre, köcce, ők a többiek. Lépek be, erre elém áll a kétajtós szekrény, de így megfogja gallérom, hogy a kislány, meg az a másik, a ropireklám, az rendben, de ez a bőrfejű nem jöhet. Közben meg nézem, hogy Csúnak meg taraja áll égnek, szóval nem értem, mi a baja a szubkulturális identitásképző jegyekkel. Az igaz, nekem eléggé rövid a séróm, meg nadrágtartó, és plusz bakancs, szóval elképzelhető, hogy valami gyerekkori trauma kattant be a havernál. Azt felesleges lenne ennél elmagyarázni, hogy a cipőfűzőm nem náci fehér, hanem piros, és a másik fekete, mert szimpatizálok az anarchoszindikalizmussal. Ám azt hiszem, hiába kezdenék bele itt most Bakunyinba. De aztán, mint a pasik között fennálló csörtéket, itt is a női erő oldja meg a dolgot. Szilvia benyögi, hogy azért ilyen rövid a hajam, mert kajakos vagyok. Ami amúgy nem is kamu, csak nagyon régóta hanyagolom a vízi életet, amiért kapom is rendesen az ívet csajomtól. Na, hogy ez kibaszás a sportolókkal, és mit képzel magáról. És ott nyomja a nála két fejjel magasabb arcnak. Gyorsan kiderül, az ajtónálló fószer is evezett anno, Szilvinek meg blankra bejött a rögtönzés. Az az igazság, a csajokkal nem tudnak mit kezdeni az efféle arcok. Szóval egy perc múlva már egymásnak borulás, hogy Horány SE, meg Laci bá, elkötött révhajó, satöbbi. Jó, hát bent már kicsit kellemetlen a helyzet, mert tényleg nagyon a felső tízezer képviseltette magát, néznek is kifele minket rendesen. Csú nem zavartatja magát odamegy a pulthoz, beszél a főnökkel, aki leülteti egy asztalhoz. Hogy idáig hogyan jutott el, az nem derült ki mondjuk, valami olyan volt, hogy dúrta be magába a dekorációnak kirakott csiliket, belépő helyett. Van egy másik mókus is, ilyen mikrofonos fasz, hogy hölgyeim és uraim, első magyar paprikabajnokság, és akkor el is kezdjük, és ez meg ez a szponzorunk. Ilyen buzis zene, és előhoznak valami macskapöcsét, az a kicsi, de erős, hogy na ezzel kezdünk. A versenyzők meg kurva komolyan veszik magukat, eszik elszántan, izzad rendesen a homlok. Csú is sziszeg, hogy meg jujj, meg jájj, csinálja a színházat, de látom ám, közben nagyokat kacsint. És ez így megy egy

darabig, egyre durvább dolgok kerülnek elő, és közben látom, dőlnek ki a versenyzők. De tényleg az van, tejet iszik, elhányja magát, öklendezik, zokog, lefordul a székről, guggolva sír, ki kell kísérni. Súlyos jelenetek, emberi drámák. És akkor mondja a csávó, hogy most kihozzuk a világ legerősebb paprikáját, csak kesztyűbe lehet megfogni, 1 milliós erősségű, és nagyon komoly, még ilyen védőszemüveg is rajta. Na elég az hozzá, hogy Csu lenyomja, izzad, meg minden, bazmegol, de én már tudom mi lesz. Fogja, bekap még egyet, meg még egyet, mindenki csak néz, ez egy állat, egy űrlény, egy mutáns. Persze megnyeri, evés, ivás, bekúrás, koksz is, hú az elég állat, az azóta se, kár. Fotózkodás, meg hogy ilyet még nem, legyen a klub reklámarca, csak erőset kell ennie a színpadon, ihat mit akar közbe. De mi a titka, árulja már el. Egyszerűen így születtem, mondja.

Felnevetek, kinyitom a szemem, még orromban Szilvia, és pesti aszfalt ázott illata. A csillagokat nézem, a távolban villámok a tengerben, halk morgás jut el csak idáig. Giulia a zajra összerezzen, hozzám bújik álmában, beleszagolok trópusi szigeteket, pálmafákat idéző, mély, erős illatú bőrébe. Basszus, mi a fasz bajom van? Érzem, ahogy a lelkemben lyukat tör a múlt, egészen a szívemen át, és ezen az egyre táguló résen nyomakodik elő, és feszíti szét hegyes körmű, penészes ujjaival. És nem tudom, mi ez, a honvágy, vagy a sors egy gennyedő fekélye, amit fel kell majd szúrni. És már azt is tudom, látni akarom Szilviát, beszélni vele, jó persze mást is, ez utóbbit hiába is tagadnám. Egyszerre rossz és gonosz, de szép, és vonzó, perverzen borzongató ez a vágyakozás. Elfog valami éhséghez, félelemhez, és a kanossághoz hasonló fájdalom a hasam környékén. Veszettül sajogni, izgatni kezd, amit csak véresre lehet vakarni, mert abbahagyni nem lehet.

Reggel arra kelünk, valaki lökdösi az ágyat, ordibál olaszul. Felnézek, Giuliát rángatja, figyelj, vidd innen a csajod. Mert ugye nekem most hosszú a hajam, neki meg rövid. Jó, hát megyünk megyünk, szólok, én nem akarok balhét, de Giulia fölül. És rajta semmi, mert mondanom sem kell, teljesen csupaszok vagyunk. És így elkezdi autentikus olasz stílusban osztani a csávót, amiből egy büdös szót nem értek. A haver csak áll, hátrál, bólogat, nézi a tökéletes testet, hipnózisba kerül. Giulia meg elindul a tenger felé, de úgy ahogy van, tök meztelenül, az őr meg csak néz, annyit tud csak mondani, istenem, ó édes istenem... Mint a folyóhoz inni készülő párduc, úgy siklik a parton a lány, hallom ahogy megsercen finoman minden lépésnél a homok. A zárlatos őrrel nem törődve lassan, és halálos nyugalommal hátrafordul. Gregorio, tíz percet adott ez az édes pofa, gyere csobbanni,

aztán megyünk. Hát, mit tehetnék, már úgyis mindegy, egy szál faszban én is utána szambázok. Legszívesebben elhúznám a belem, főleg ruhában, de Giulia ugye ellenállhatatlan. Amikor végre jövünk kifelé, látom ám, már javában gyülekeznek a korán kelő, csilivili koktélt szopogató vendégek. Hangos sikert arat duónk. Persze Giulia öltözés közben sem képes viselkedni. Csajom csókjai édesek. De nem tudok mit kezdeni a keserű ízzel.